DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 12. JULI 1979 [1]

Harald List
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 124/78

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — søgsmål-akt, der indeholder et klagepunkt — begreb — foranstaltninger til intern organisering af tjenesten — foranstaltninger, der ikke berører sagsøgerens stilling i henhold til vedtægten*
   (Tjenestemandsvedtægten, art. 91)

2. *Tjenestemænd — administrationens bistandspligt — en tjenestemands anmodning om beskyttelse mod andre tjenestemænds påståede illoyale adfærd — forgæves mæglingsforsøg — vedtagelse af passende foranstaltninger til intern organisering — respekt for den berørte parts rettigheder i henhold til vedtægten — lovlighed*
   (Tjenestemandsvedtægten, art. 24)

1. En intern foranstaltning til organisering af tjenesten kan ikke indbringes for Domstolen i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 91, medmindre den berører den pågældendes rettigheder i henhold til artiklerne 5 og 7 i samme vedtægt.

2. Administrationen tilsidesætter ikke sin bistandsforpligtelse efter tjenestemandsvedtægtens artikel 24, stk. 1, ved efter forgæves mæglingsforsøg i anledning af en fra en tjenestemand modtaget anmodning om beskyttelse mod visse kollegers påståede illoyale adfærd at træffe alle sådanne foranstaltninger til afhjælpning af dårlige arbejdsforhold, som ikke berører den pågældendes rettigheder i henhold til vedtægten.

I sag 124/78

HARALD LIST, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B/A, rue Philippe II,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent Joseph Griesmar som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent Mario Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af afgørelsen fra Pignot om at fritage sagsøger for hans koordineringsopgaver i den tyske oversættelsesgruppe ved Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring (»CASSTM«).

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne P. Pescatore og A. Touffait,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøgeren blev ansat ved Fællesskaberne den 1. januar 1961, først ved Parlamentet, senere ved Ministerrådet og endelig fra 1965 ved Kommissionen. Han blev udnævnt i lønklasse LA 5 i 1967 og fra den 1. januar 1973 i lønklasse LA 4. Sagsøgeren gjorde fra den 1. april 1974 tjeneste i oversættelsesgruppen ved Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring (herefter benævnt CASSTM), hvor han fra midten af 1975

arbejdede som koordinator i den tyske oversættelsesgruppe, der bestod af fem tjenestemænd i lønklasse LA 5.

Den 15. juni 1977 meddelte tjenestemændene i den tyske oversættelsesgruppe Pignot, der er chef for afdelingen »generelle spørgsmål«, at de ikke længere ønskede at samarbejde med sagsøgeren. Pignot forsøgte at få et møde i stand mellem de berørte tjenestemænd, men dette kunne ikke finde sted, fordi sagsøgeren, der erklærede, at han ikke ville være sammen med »de sammensvorne«, ikke ville komme til stede. I et »notat til arkivering« af 20. juni 1977 fastslog Pignot, at hans mæglingsforsøg var mislykket og anmodede sektionslederen for oversættelsesgruppen ved CASSTM, Peppinck, om selv »i tjenestens interesse med henblik på at sikre kontinuitet i arbejdet at foretage fordelingen af arbejdet med oversættelse til tysk i gruppen«. Dette notat blev også underskrevet af de berørte tjenestemænd, heriblandt sagsøgeren. Efter anmodning fra sagsøgeren bekræftede Pignot skriftligt en »meddelelse gennem J. Peppinck til Harald List« af 20. juni 1977 at have givet Peppinck »instruks om selv at fordele arbejdet mellem medarbejderne i den tyske oversættelsesgruppe ved CASSTM«.

Den 21. juni 1977 indbragte sagsøgeren en klage for Kommissionen, der navnlig tilsigtede tilbagekaldelse af de af Pignot trufne foranstaltninger.

Den 1. juli 1977 fremsatte Pignot over for List en mundtlig erklæring, hvis indhold fortolkes forskelligt af parterne. Sagsøgeren hævder, at Pignot meddelte ham, at han i tilfælde af Peppinck's fravær ikke skulle afløse hende. Ifølge sagsøgte meddelte Pignot blot sagsøgeren, at han selv ville afløse Peppinck, mens denne var på en ferie af nogle få ugers varighed.

Den 4. juli 1977 indgav sagsøgeren et tillæg til sin administrative klage. Et yderligere tillæg blev indgivet den 25. juli 1977.

Den 28. juni 1977 tilbød direktør Ciancio sagsøgeren overførsel til en stilling ved »Task Force Négociation Portugal«.

Den 27. juli 1977 stillede generaldirektør Baichère sagsøgeren til rådighed for »Task Force Portugal«.

Sagsøgeren hævder, at ledelsen af denne »Task Force« ikke havde noget arbejde til ham. Sagsøgte hævder, at dette udelukkende skyldtes, at sagsøgeren nægtede at oversætte til et andet sprog end tysk, uanset at han behersker fransk til fuldkommenhed og i sin skrivelse af 1. juli 1977, hvori han afslog Ciancio's tilbud, havde ytret interesse for det portugisiske sprog.

Den 24. oktober 1977 indbragte sagsøgeren en klage for Kommissionen over »samtlige foranstaltninger og undladelser i denne sag fra ansættelsesmyndighedens side til skade for mig«.

Den 27. oktober 1977 meddelte Baichère sagsøgeren, at han ikke længere skulle

stå til rådighed for Task Force Portugal, og bad ham — indtil afgørelse om hans placering i en ny stilling kunne træffes — »fortsat udføre de særlige opgaver, som Ciancio pålægger Dem, hvorved Deres ansøgninger allerede i det væsentlige er imødekommet«.

Ved skrivelse af 8. februar 1978, der blev tilstillet sagsøgeren den 1. marts 1978, afviste Christopher Tugendhat, medlem af Kommissionen, sagsøgerens klager.

Ved stævning af 26. maj 1978, registreret på Domstolens justitskontor den 29. juni 1978, har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

1. Den i notat af 20. 6. 1977 indeholdte afgørelse fra Pignot om at fritage sagsøgeren for hans koordineringsopgaver i den tyske afdeling af CASSTM erklæres ugyldig.

2. Pignot's afgørelse, hvorefter sagsøgeren i tilfælde af hans overordnedes fravær ikke kunne afløse dem eller gøre midlertidig tjeneste i disses stillinger, erklæres ugyldig.

3. Generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. 7. 1977, hvorved sagsøgeren overførtes fra sin stilling som sprogrevisor-koordinator for CASSTM-gruppen til Task Force Portugal, erklæres ugyldig.

4. Generaldirektør Baichère's afgørelse af 27. 10. 1977, hvorved sagsøgeren stilledes til rådighed for direktør Ciancio, erklæres om fornødent ugyldig.

5. Det af modparten meddelte afslag på sagsøgerens anmodning af 21. 6. 1977 om beskyttelse mod visse af hans kollegers illoyale adfærd erklæres ugyldigt.

6. Modparten tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

Sagsøgeren har i sin replik desuden nedlagt følgende påstande:

»Subsidiært tilpligtes sagsøgte at fremlægge

1. 'Guide pratique du traducteur'

2. Virksomhedsberetning for 1976 og evt. for 1977 fra generaldirektoratet, Personale og administration, direktoratet for Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek.

3. Bedømmelsen af sagsøgeren for perioden 1. 7. 1975 - 30. 6. 1977.

4. Bedømmelsen (eller i det mindste stillingsbeskrivelse) for den tidligere indehaver af sagsøgerens stilling i den tyske gruppe ved CASSTM, Förster.«

Sagsøgte har i sit svarskrift nedlagt påstand om sagens afvisning og under alle omstændigheder frifindelse, og om at sagsøger tilpligtes at afholde sagens omkostninger. I sin duplik har *sagsøgte*

opretholdt påstandene i svarskriftet og har subsidiært nedlagt påstand om, at det tillades at føre vidner til godtgørelse af følgende omstændigheder:

»1. Sagsøgeren erklærede sig under en samtale med Ciancio den 28. juni 1977 indforstået med at blive stillet til rådighed for Task Force Portugal for dér at udføre de til hans kategori og lønklasse svarende opgaver med oversættelse af portugisiske og eventuelt spanske tekster til fransk.

Vidne: Ciancio, direktør i generaldirektorat IX/D.

2. Under en samtale, som sagsøgeren ved afslutningen af sin ferie, og nærmere bestemt den 19. september 1977, havde med Duchateau, der leder Task Force Portugal, nægtede han at påtage sig oversættelse til fransk, selv om der var tale om oversættelser, der ikke skulle offentliggøres.

Vidne: Duchateau, direktør i generaldirektorat I, Forbindelser med tredjelande.

III — Parternes anbringender og argumenter

Vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

Sagsøgte har i sit svarskrift anført, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår de første fire påstande i stævningen.

Sagsøgte gør i første række gældende, at sagen for så vidt angår de af Pignot henholdsvis den 20. juni og 1. juli 1977 trufne afgørelser (i stævningen påstandene under 1) og 2)) er for sent anlagt. Pignot's afgørelse af 20. juni 1977 blev gjort til genstand for en den 22. juni 1977 registreret klage, som Kommissionen ikke besvarede inden for den i vedtægten fastsatte frist, og sagen skulle derfor have været anlagt senest den 22. januar 1978 (vedtægtens artikel 90, stk. 2). Endvidere skulle sag mod Pignot's afgørelse af 1. juli 1977 have været anlagt inden den 4. februar 1978, idet denne afgørelse blev gjort til genstand for en klage af 4. juli 1977, der ikke blev besvaret inden for den i vedtægten fastsatte frist. Det er uden betydning, at sagsøgeren har betegnet de dokumenter, der rettedes til Kommissionen den 22. juni og 4. juli 1977, som »ansøgninger«, eftersom det er indholdet og ikke den af ophavsmanden valgte betegnelse, der er afgørende for den retlige klassificering af et dokument.

Sagsøgte har endvidere gjort gældende, at afgørelserne af 20. juni og 1. juli 1977 (i stævningen påstandene under 1) og 2)) ikke er akter, der indeholder klagepunkter. De herved trufne foranstaltninger berører på ingen måde sagsøgerens stilling i henhold til vedtægten, for så vidt som han fortsat er indplaceret i samme lønsklasse og skal udføre det samme hverv, men angår alene interne tjenstlige forhold og arbejdets administrative ordning. Kommissionen anfører dommene *Labeyrie,* Sml. 1965-1968, s. 519, *Macevicius,* Sml. 1976, s. 593 og *Hirschberg-Nemirowsky,* Sml. 1976, s. 1259, til støtte for sin opfattelse, hvorefter afgørelserne af 20. juni og 1. juli 1977 ikke er anfægtelige akter af den i vedtægtens artikel 91 omhandlede art.

Sagsøgte anfører yderligere, at sagen for så vidt angår Baichère's afgørelse af 27. juli 1977 om at stille sagsøgeren til rådighed for Task Force Portugal (i

stævningen påstanden under 3)) ikke kan antages til realitetsbehandling på grund af manglende søgsmålsinteresse, idet denne foranstaltning blev trukket tilbage endnu inden stævningens indgivelse.

Endelig gør *sagsøgte* med hensyn til stævningens fjerde påstand gældende, at sagen for så vidt angår Baichère's afgørelse om, at sagsøgeren ikke længere skulle stå til rådighed for Task Force Portugal, ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi den ikke har været omfattet af den forudgående administrative klage.

Sagsøgeren har i sin replik gjort indsigelse mod den af sagsøgte anvendte betegnelse »klage« for de dokumenter, sagsøger den 21. juni og 4. juli 1977 har tilstillet Kommissionen. Navnlig for en person uden juridisk uddannelse er det yderst vanskeligt at sondre mellem en ansøgning og en klage, idet de to begreber i almindelighed sammenblandes. I øvrigt er det vanskeligt at forestille sig en klage, som ikke samtidig indebærer en ansøgning, for en klage er som regel ikke abstrakt, men tilsigter en ændring af en given situation eller en vedtægtsmæssig fordel. En rimelig anvendelse af bestemmelserne i overensstemmelse med fællesskabslovgiverens ønske om at forhindre retssager uden en forudgående forhandling med administrationen bør udelukke enhver underordnet strid om, hvorvidt den administrative sags grundlag er en klage eller en ansøgning, der også indeholder en klage, eller omvendt. Endelig fremhæver sagsøgeren — under henvisning til maksimen *error communis facit jus* — at Baichère, generaldirektør for generaldirektoratet Personale og administration, selv i sin skrivelse af 27. juli 1977 til sagsøgeren har benyttet ordet »ansøgning« om den skrivelse, som sagsøgeren den 21. juni 1977 tilstillede Kommissionen. Sagsøgeren anførte vel ikke direkte vedtægtens artikel 24 i denne skrivelse, men anmodede dog med støtte i denne bestemmelse om Kommissionens bistand. Skrivelsen af 21. juni 1977 er derfor utvivlsomt en »ansøgning«.

Afgørelserne af 20. juni og 1. juli 1977 er uanset sagsøgtes anbringender akter, der indeholder et klagepunkt. De herved trufne foranstaltninger har haft afgørende betydning for sagsøgerens tjenesteforhold. Situationen ville være en anden, såfremt der var tale om opgaver eller hverv, der som f.eks. medlemskab af et udvalg eller en udvælgelseskomité efter den pågældende tjenestemands almindelige stilling kunne anses for sekundære.

Baichère's afgørelse af 27. juli 1977 har uanset tilbagekaldelsen haft personlige og materielle konsekvenser for sagsøgeren, der derfor er berettiget til at kræve den annulleret for herigennem at få oprejsning.

Sagsøgte har i duplikken fastholdt sine i svarskriftet udviklede synspunkter til støtte for sagens afvisning. Sagsøgte fremhæver herved navnlig, at der med sagsøgerens skrivelse til Kommissionen af 21. juni 1977 foreligger en egentlig »klage«, for så vidt som den omfatter Pignot's afgørelse, og ikke en »ansøgning«, eftersom den tilsigter ophævelse af en afgørelse fra administrationen.

Vedrørende realiteten

Sagsøgeren har til støtte for stævningens første påstand (vedrørende Pignot's

afgørelse af 20. juni 1977) fremsat følgende fem anbringender:

1. Pignot's afgørelse strider mod vedtægtens artikel 25, stk. 2, da den ikke indeholder nogen begrundelse;

2. afgørelsen indebærer en væsentlig begrænsning af sagsøgerens arbejdsopgaver og dermed af hans karrieremuligheder;

3. afgørelsen udgør en ændring af den tjenstlige placering af den i vedtægtens artikel 7 omhandlede art og skulle derfor have været truffet af ansættelsesmyndigheden, i det foreliggende tilfælde af et medlem af Kommissionen;

4. afgørelsen udgør desuden en skjult disciplinær sanktion, der imidlertid kun kan pålægges i medfør af de i vedtægtens artikler 86 og 89 indeholdte bestemmelser;

5. afgørelsen blev ikke truffet i tjenestens interesse, men udelukkende efter pres fra sagsøgerens kolleger, der har »sammensvoret« sig mod ham.

Sagsøgeren har til støtte for stævningens anden påstand (vedrørende Pignot's afgørelse af 1. juli 1977) anført de samme anbringender, idet han har forbeholdt sig følgende tilføjelser hertil:

1. For så vidt angår manglende begrundelse: sagsøgeren fik mundtlig besked om den pågældende afgørelse, der derimod ikke straks blev tilstillet ham skriftligt;

2. som et yderligere anbringende til støtte for denne påstand anfører sagsøgeren, at afgørelsen om at fratage ham, der var den tjenestemand i afdelingen, der havde den største anciennitet, enhver mulighed for at afløse andre tjenestemænd, udgjorde en overtrædelse af artikel 26 i Kommissionens forretningsorden.

Sagsøgeren har støttet stævningens tredje påstand (vedrørende Baichère's afgørelse om at stille sagsøgeren til rådighed for Task Force Portugal) på de samme anbringender som dem, der er gjort gældende til støtte for den første påstand. I tilslutning hertil har han anført følgende:

1. Den omtvistede afgørelse ligger i forlængelse af og er behæftet med de samme mangler som Pignot's afgørelse af 20. juni 1977; dens begrundelse er stereotyp og har ingen sammenhæng med sagens faktiske omstændigheder;

2. der har ikke foreligget en afgørelse i tjenestens interesse, eftersom der klart nok ikke var arbejde til sagsøgeren i Task Force Portugal.

Med hensyn til stævningens femte påstand (anmodning om Kommissionens bistand) gør sagsøgeren endelig gældende, at hans ansøgning af 21. juni 1977 navnlig tilsigtede at skaffe ham Kommissionens beskyttelse mod den sammensværgelse, han var udsat for; Kommissionen efterkom ikke denne anmodning.

Sagsøgte har i sit svarskrift fremsat følgende bemærkninger til de fem anbringender, der er fælles for de tre første påstande i stævningen:

1. Pignot var berettiget til ikke at begrunde afgørelserne af 20. juni og 1. juli 1977, idet vedtægtens artikel 25, stk. 2, kun angår afgørelser, der indeholder et klagepunkt. Afgørelsen af 20. juni 1977 indeholder imidlertid en begrundelse og er desuden suppleret med et »notat til arkivering« af samme dato, som er medunderskrevet

af sagsøgeren. Da afgørelsen af 1. juli 1977 blev truffet nogle få dage efter den første anfægtede foranstaltning, har sagsøgeren ikke kunnet være uvidende om, at afgørelsen udsprang af nødvendigheden af af hensyn til tjenesten at undgå for hyppig kontakt mellem sagsøgeren og de fem kolleger. Endelig har sagsøgeren ikke fremført noget som helst til støtte for anbringendet om, at begrundelsen for Baichère's afgørelse af 27. juli 1977 er behæftet med de samme mangler som Pignot's afgørelse af 20. juni 1977. En undersøgelse af Baichère's skrivelse viser faktisk, at afgørelsen er truffet såvel under hensyntagen til behovet hos Task Force Portugal som til sagsøgerens kvalifikationer og hans interesse for det portugisiske sprog.

2. Sagsøgeren har ikke godtgjort, i hvilken henseende hans arbejdsopgaver er blevet væsentligt indskrænket ved de anfægtede afgørelser. Sagsøgeren er stadig indplaceret i lønklasse LA4 og arbejder fortsat som sprogrevisor. Pignot's afgørelse af 20. juni 1977 har alene haft til følge, at det er blevet pålagt Peppinck, der er oversættelsesgruppens leder og dermed sagsøgerens overordnede, at fordele arbejdet mellem tjenestemændene i den tyske gruppe. Den interne foranstaltning, hvorved det var blevet pålagt ham at fordele arbejdet i en vis periode, er blevet ophævet ved en anden intern foranstaltning. Det skal også med hensyn til afgørelsen af 1. juli 1977 bemærkes, at sagsøgeren ikke har krav på fremfor de øvrige sprogrevisorer at afløse oversættelsesgruppens leder i dennes fravær; det måtte, når henses til situationen i afdelingen, befrygtes, at sagsøgeren, såfremt han havde skullet afløse Peppinck i ferien, ville være kommet ud for nye ubehageligheder, der bestemt ikke ville have virket befordrende for en eventuel forfremmelse. Med hensyn til Baichère's skrivelse af 27. juli 1977, lægger denne endelig vægt på den omstændighed, at den trufne afgørelse navnlig begrundes med sagsøgerens »anerkendte (og altså store) kvalifikationer«.

3. Pignot's afgørelse af 20. juni 1977 har på ingen måde medført ændringer i sagsøgerens arbejde, idet han har beholdt sin stilling som sprogrevisor; denne foranstaltning er således ikke en af vedtægtens artikel 7 omfattet »ændring af placering« og kan derfor træffes af den pågældende overordnede. Sagsøgeren nøjes for så vidt angår stævningens anden og tredje påstand med en simpel og faktisk u-underbygget henvisning til det anbringende, der angår den påståede ændring af placering, der skulle have fundet sted.

4. Sagsøgeren har intet fremført som bevis for, at de anfægtede afgørelser som hævdet har karakter af en »skjult disciplinær sanktion«. Der foreligger intet, der kan støtte det synspunkt, at disse foranstaltninger skyldes andre forhold end de i de pågældende akter anførte.

5. De anfægtede afgørelser er truffet i tjenestens interesse. Pignot har efter

forgæves, som følge af sagsøgerens fravær, at have forsøgt at forlige parterne måttet tage skridt til afbrydelse af forbindelsen mellem sagsøgeren og dennes fem kolleger, der gav anledning til episoder til skade for arbejdsgangen i afdelingen. Begrundelsen for Baichère's afgørelse af 27. juli 1977 er, at Task Force Portugal havde brug for kvalificerede sprogrevisorer, og at sagsøgeren var tilstrækkelig kvalificeret til at arbejde dér og var interesseret i spansk og portugisisk.

Med hensyn til det supplerende anbringende om, at der foreligger en overtrædelse af artikel 26 i Kommissionens forretningsorden, som sagsøgeren har fremført mod Pignot's afgørelse af 1. juli 1977, har sagsøgte under henvisning til generaladvokat Gands forslag til afgørelse i *Danvin*-sagen, Sml. 1965-68, s. 521, gjort gældende, at artikel 26 omhandler indtræden i en *forhindret* overordnets sted. Den omtvistede afgørelse blev truffet, da sektionslederen tog på ferie. Dette udgør ikke en tilfældig eller uventet begivenhed, der falder inden for anvendelsesområdet for artikel 26. Men selv om artikel 26 fandt anvendelse, ville det ikke dermed være givet, at den omtvistede afgørelse udgør en overtrædelse af denne bestemmelse. Ved denne artikel er der nemlig indført en automatisk vikarordning, der kan fraviges ved afgørelse fra Kommissionen. I. *Labeyrie*-dommen, Sml. 1965-1968, s. 519, fastslog Domstolen, at i et tilfælde, hvor en tjenestemands overordnede havde frataget denne tjenestemand en del af det tjenesteområde, der hidtil havde været underlagt hans myndighed — selv om det principielt alene var Kommissionen, der besad kompetence til at træffe en sådan foranstaltning — var den overordnedes principielle inkompetence ikke til hinder for, at vedkommende foretog «absolut nødvendige og foreløbige skridt« for at undgå »en situation til skade for tjenestens gnidlingsløse funktion«. På samme måde forholder det sig i nærværende sag.

Sagsøgte har med hensyn til stævningens fjerde påstand (Baichère's afgørelse af 27. oktober 1977, hvorved sagsøgeren blev stillet til rådighed for Ciancio) anført, at sagsøgeren ikke har fremført noget særligt anbringende mod den pågældende afgørelse.

Hvad endelig angår anmodningen til Kommissionen om bistand, fremhæver sagsøgte, at i det foreliggende tilfælde har administrationen repræsenteret af kontorchef Pignot bestræbt sig på at sikre sagsøgerens rettigheder, længe før han anmodede om Kommissionens bistand. Kommissionen har stillet over for en i enhver arbejdsgruppe almindeligt forekommende situation gjort sig alle mulige anstrengelser for at få uoverensstemmelsen ryddet af vejen, men sagsøgeren har ikke ydet noget bidrag hertil. Antages det, at der uanset de faktiske omstændigheders lidet graverende karakter foreligger en pligt til at yde bistand som omhandlet i vedtægtens artikel 24, er denne pligt under alle omstændigheder blevet opfyldt i det foreliggende tilfælde.

Sagsøgeren har i sin replik uddybet den i stævningen indeholdte argumentation og har tilføjet nærmere oplysninger om det arbejde, han har udført i oversættelsesgruppen ved CASSTM. Sagsøgeren erkender, at koordinatorstillingen som sådan ikke er anført i bilag I til

vedtægten, men fremhæver, at stillingen ikke blot faktisk eksisterer, men også er placeret i stillingsrangfølgen, hvilket fremgår af en række dokumenter, som sagsøgeren har anmodet sagsøgte om at fremlægge: »Guide pratique du traducteur«; virksomhedsberetning for 1976 og evt. for 1977 fra generaldirektoratet Personale og administration, direktoratet »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«; bedømmelsen af sagsøgeren for perioden 1. 7. 1975-30. 6. 1977; bedømmelsen (eller i det mindste stillingsbeskrivelse) for den tidligere indehaver af sagsøgerens stilling i den tyske gruppe ved CASSTM, Förster. Om sit afslag på efter overflytningen til Task Force Portugal at oversætte til andre sprog end tysk anfører sagsøgeren, at det ville være i strid med alle gældende regler at lade en oversætter oversætte til et andet sprog end sit første grundsprog. Det skorter ikke på franskprogede oversættere, der kan oversætte fra portugisisk til fransk. Sagsøgerens placering i Task Force Portugal er altså ikke sket i tjenestens interesse.

Sagsøgte har som bilag til duplikken i kopi fremlagt de dokumenter, sagsøgeren har anmodet om. Ifølge sagsøgte understøtter disse dokumenter det synspunkt, at de koordinationsopgaver, som sagsøgte mundtligt er blevet pålagt, ikke har medført overordnelses-beføjelser for ham i forhold til kollegerne i den tyske oversættelsesgruppe. De anfægtede afgørelser har altså ikke medført nogen væsentlig begrænsning af sagsøgerens kompetenceområde. Sagsøgte fastholder, at sagsøgeren erklærede sig indforstået med, at der disponeredes således, at han blev stillet til rådighed for Task Force Portugal for dér at arbejde med oversættelse af portugisiske og eventuelt spanske tekster til fransk, og at sagsøgeren efter placeringen i Task Force Portugal nægtede at de udføre dette arbejde, til trods for at de oversættelser, der var tale om, ikke skulle offentliggøres. Sagsøgte tilbyder at bevise disse forhold ved vidneførsel.

IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren, repræsenteret af advokat M. Slusny, Bruxelles, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat D. Jacob, Bruxelles, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 31. maj 1979.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 28. juni 1979.

Præmisser

1 I nærværende sag, som er anlagt den 29. maj 1978, er der nedlagt påstand om annulation af fire på hinanden følgende foranstaltninger vedrørende sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse LA 4 ved Kommissionen, samt

om annullation af Kommissionens afvisning af sagsøgerens anmodning af 21. juni 1977 «om beskyttelse mod visse af hans kollegers illoyale adfærd». Sagsøgerens annullationspåstand retter sig ifølge stævningen mod følgende fire foranstaltninger:

— den i notatet af 20. juni 1977 indeholdte afgørelse fra chefen for afdelingen »Oversættelse: generelle Spørgsmål«, Pignot, om at fritage sagsøgeren for hans koordineringsopgaver i den tyske afdeling af oversættelsesgruppen ved Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring (CASSTM);

— Pignot's meddelelse af 1. Juli 1977, hvorefter sagsøgeren i tilfælde af hans overordnedes fravær ikke kunne afløse dem eller gøre midlertidig tjeneste i disses stillinger;

— meddelelsen af 27. juli 1977 fra generaldirektøren for Personale og administration, Baichère, om forflyttelse af sagsøgeren fra hans stilling som sprogrevisor-koordinator i CASSTM til »Task Force Portugal«;

— Baichère's meddelelse af 27. oktober 1977, hvorved sagsøgeren stilledes til rådighed for Ciancio, direktør for direktoratet »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«.

Vedrørende formaliteten

2 Kommissionen bestrider, at sagen kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår de fire ovennævnte foranstaltninger.

3 Kommissionen anfører dels, at sagen er for sent anlagt, dels, at de anfægtede foranstaltninger er omfattet af administrationens beføjelse til intern organisering af tjenesten og derfor ikke være genstand for annullation efter vedtægtens artikel 91. Dette sidste anbringende vil være at undersøge først.

4 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren engang i 1975 mundtligt blev pålagt at koordinere arbejdet i den tyske oversættelsesgruppe ved CASSTM.

Det skal bemærkes, at stillingen som koordinator ikke er anført i bilag I til vedtægten. Ifølge den »Guide pratique du traducteur« som generaldirektoratet for Personale og Administration har udgivet i oktober 1975 »har koordinatorernes virksomhed en rent teknisk karakter. Kontorchefen udøver alle overordnelsesbeføjelser og er derfor alene ansvarlig for fordelingen af arbejdet og for en eventuel overførsel af visse tekster fra en gruppe til en anden« (s. 22). Afgørelsen i notatet af 20. juli 1977, hvorved koordineringsopgaver, der var pålagt sagsøgeren, blev overført til sektionslederen, Peppinck, har derfor ikke på nogen måde berørt sagsøgerens stilling i henhold til vedtægten. Denne instruks er blot en intern tjenstlig foranstaltning, der ikke kan indbringes for Domstolen, da den ikke berører sagsøgerens rettigheder i henhold til vedtægtens artikler 5 og 7.

5 Det samme må fastslås om Pignot's afgørelse af 1. juli 1977 om selv at afløse sektionslederen Peppinck, mens hun var fraværende. Denne foranstaltning til organisering af tjenesten har en endnu mindre indgribende betydning end den ovennævnte og er ikke en »akt, der indeholder et klagepunkt« i den i vedtægtens artikel 91 forudsatte betydning, idet den ikke på nogen måde berører sagsøgerens stilling i henhold til vedtægten.

6 De to ovennævnte foranstaltninger er således ikke akter, der kan anfægtes ad rettens vej, og det er derfor unødvendigt at undersøge, om sagen for så vidt angår disse foranstaltninger er anlagt inden for de i vedtægten fastsatte frister.

7 Kommissionen har endvidere bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår den instruks af 27. juli 1977, hvorved sagsøgeren blev stillet til rådighed for »Task Force Portugal« fra den 1. september 1977. Denne foranstaltning blev som anført af Kommissionen ophævet inden sagsanlægget. Den anfægtede foranstaltning, der efter begrundelsens ordlyd udelukkende er baseret på »behovet hos Task Force« og sagsøgerens »anerkendte kvalifikationer som sprogrevisor«, kan ikke anses for en »skjult disciplinær sanktion«, der endog efter at være blevet ophævet kan få skadelige følger for sagsøgerens stilling. Den mod denne foranstaltning nedlagte påstand kan derfor ikke antages til realitetsbehandling på grund af manglende søgsmålsinteresse.

8 Endelig må det også fastslås, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling for så vidt den er rettet mod Baichère's meddelelse af 27. oktober 1977, hvorved sagsøgeren blev stillet til rådighed for Ciancio, idet sagsøgeren ikke har godtgjort, at han har nogen interesse i annullation af nævnte meddelelse, der i øvrigt ikke har været genstand for en forudgående administrativ klage fra sagsøgeren.

9 Når henses til det ovenfor anførte skal alene sagsøgerens påstand vedrørende afvisningen af hans anmodning om bistand påkendes i realiteten.

Vedrørende realiteten

10 Sagsøgeren anfører, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse efter vedtægtens artikel 24, stk. 1, til at yde bistand ved ikke at efterkomme hans anmodning af 21. juni 1977 om beskyttelse »mod visse af hans kollegers illoyale adfærd«. Denne anmodning blev fremsat efter fremsendelsen den 15. juni 1977 af et »notat til Pignot«, der var underskrevet af de fem tjenestemænd i den oversættelsesgruppe, hvori sagsøgte arbejdede som koordinator. Sagsøgerens fem kolleger meddelte heri, at de ikke længere ønskede at samarbejde med sagsøgeren.

11 Ifølge vedtægtens artikel 24, stk. 1, »[yder]Fællesskaberne ... deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person ... rettet mod tjenestemanden ... på baggrund af hans stilling eller hverv.«

12 Det fremgår af sagens akter, at kontorchefen i dagene umiddelbart efter fremsendelsen af ovennævnte notat af 15. juni 1977 forsøgte at få et møde i stand mellem de berørte tjenestemænd, men at dette mislykkedes, fordi sagsøgeren afslog at være sammen med »de sammensvorne«. Administrationen, der konstaterede, at disse mæglingsforsøg ikke førte til noget resultat, traf derfor de forskellige ovennævnte foranstaltinger.

13 Disse foranstaltninger kan ikke som hævdet af sagsøgeren antages at udgøre en overtrædelse af den ved artikel 24, stk. 1, pålagte forpligtelse til at yde

bistand. Det skal bemærkes, at sagsøgeren, der havde fået pålagt hvervet som koordinator, har været forpligtet til at sørge for, at der i hans arbejdsgruppe opretholdtes forhold, der var forenelige med tjenestens gnidningsløse funktion, og dette gælder ganske uanset spørgsmålet om, hvem der bærer ansvaret for episoden den 15. juni 1977, hvilket spørgsmål Domstolen ikke behøver at tage stilling til inden for rammerne af nærværende sag. Den sagsøgte institution har, efter at det havde vist sig umuligt at rydde uoverensstemmelsen mellem sagsøgeren og hans fem kolleger af vejen, været berettiget til at træffe alle sådanne foranstaltninger, som kunne føre til genoprettelse af roen i den berørte tjenestegren. De foranstaltninger, administrationen traf, og hvorefter først de sagsøgeren påhvilende koordineringsopgaver blev pålagt hans overordnede, og sagsøgeren dernæst blev stillet til rådighed for en tjenestegren, hvor der var brug for en sprogrevisor med sagsøgerens kvalifikationer, udgør en rimelig reaktion på den situation, der forelå efter den negative udvikling i arbejdsforholdene i den berørte oversættelsesgruppe. Disse foranstaltninger er således blevet truffet i tjenestens interesse, og der er intet der tyder på, at deres vedtagelse har skadet sagsøgerens stillingsforhold. Under disse omstændigheder kan sagsøgerens påstand om, at vedtægtens artikel 24, stk. 1, er tilsidesat, derfor ikke efterkommes.

Vedrørende sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, som taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

15 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved De europæiske Fællesskaber.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Pescatore Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1979

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 28. JUNI 1979 [1]

Høje Ret.

Sagsøgeren i den sag, i hvilken jeg i dag fremsætter forslag til afgørelse, har været ansat ved De europæiske Fællesskaber siden 1961. Han blev i 1965, efter at have gjort tjeneste ved Parlamentet og derefter Ministerrådet, ansat i sprogtjenesten ved Kommissionen. Han blev indplaceret i lønklasse LA 5 i 1967 og i 1973 forfremmet til lønklasse LA 4. Han har siden 1974 været medlem af oversættelsesgruppen ved Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale Sikring — CASSTM. Denne gruppe består af oversættere, der oversætter til flere forskellige sprog; den er i administrativ henseende underlagt generaldirektorat IX, men rent faktisk stillet til rådighed for generaldirektorat V. Den indgår i afdeling IX/D/3 (Oversættelse: generelle spørgsmål), der er en underafdeling af direktorat IX/D (Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek). Sagsøgeren udførte i denne gruppe, der var underlagt en sektionsleder, arbejde med oversættelse til tysk og revision af tekster oversat til tysk. Fra 1975 har han endvidere haft til opgave at koordinere det arbejde, gruppens fem tyske oversættere i lønklasse LA 5 udfører, og har afløst sektionslederen i dennes fravær.

Efter at der ved flere lejligheder var opstået splid mellem sagsøgeren og de øvrige medlemmer af oversættelsesgruppen, meddelte dennes fem tyske medlemmer skriftligt kontorchefen, Pignot, »at de ikke ønskede sagsøgeren som kollega eller leder i noget som helst

1 — Oversat fra tysk.